

ILUZE

MICHAELA BERÁNKOVÁ

ILUZE

MICHAELA BERÁNKOVÁ

1

Už zítra. Už zítra zasáhneme. Ten den se nebezpečně přiblížil. A přesto nemám strach. Víím, co mám čekat – běsnící davy a rebely stavící se na odpor, který je potřeba jednou provždy rozehnat. Nebude to poprvé, co se účastním podobné akce.

Vytáhnu z pusy stéblo trávy a sežmoulám ho v ruce. Promnu si oči. Tak vysoko nad městem se zítřek jeví tak neskutečně nereálně – protože jenom blázen by se bouřil proti něčemu, co mu dává život.

Sedím na vrcholu hory Tanar – hory, která se po mnoho bezesných nocí stala mým útočištěm – a přede mnou se rozprostírá celé město Danoclius. Vypadá tak majestátně, tak suverénně dole v zeleném údolí – kdo by to řekl, že tohle je úplně poslední město na Zemi.

Město, které jen díky ochrannému silovému štítu přežilo Den zániku – a které tím pádem zůstalo navždy odříznuté od zbytku nehostinného světa.

Většina našich obyvatel bydlí mimo centrum města v rozčleněných sektorech – ty se dělí podle několikera faktorů, protože každý společnosti v zájmu našeho přežití prospívá jiným způsobem. Někdo díky mutaci vládne určitými schopnostmi a někdo zase ne.

Jsem ráda, že naše Sádka může Danocliu pomoci v tažení proti povstalcům, kteří s naší existenční hierarchií nesouhlasí. Roland – velitel naší skupiny – souhlasil s tím, že se jako ostatní Sádky připojíme k odboji. Měla bych mu poděkovat, protože stejně tak mohl návrh odmítnout. Jsem hrdá, že mohu své zemi posloužit a vést ji k prosperitě a míru.

Roland si ke mně přisedne. Musel mě při výstupu na Tanar sledovat.

„Na co myslíš?“ zeptá se mě.

Zavrtím hlavou, to snad nestojí ani za řeč.

„Hm,“ sebere ze země hrst kamenů a po jednom je začne shazovat dolů ze skály. Kameny dopadají na ostře řezanou zvětralou stěnu a ztrácí se v nazelenalém údolí, které se táhne po celém obzoru. Jen v dálce se uprostřed zeleného povlaku rýsují vodorovné střechy nejrůznějších odstínů, kterým dominuje budova ze skla. Žádné stromy, žádné řeky, žádné plodiny a úroda, žádné změny počasí. Široko daleko se rozléhá jen odolné travnaté moře ničeho.

„Někdy mi připadá, že se vlastně nic nestalo. Že se každou chvíli musíme probudit.“ Zadívá se do slunce a mrskuje po něm kamenem.

„Kéž by.“ Víím, na co naráží. Slunce, jak ho vidíme dnes, je pouhou iluzí, kterou nám zprostředkovává silové pole.

Slunce se ovšem změnilo. Nedalo se tomu zabránit. Nikdo nečekal, že se Slunce tak razantně rozroste a promění svět ve vyprahlou pouštinu. Jistě, vědci tvrdili, že má přijít globální oteplení – všechny jejich poznatky jsou zaznamenány v dokumentech v odborných studovněch – ale s touthle variantou nikdo z nich rozhodně nepočítal. Silové pole, které obklopuje oblast, nás jediné chrání před vysokými teplotami tam venku. Zdá se, že stromy se nachází jen na pólech, kde je nejchladněji, a tato chudá vegetace podle průzkumů jako jediná zásobuje atmosféru kyslíkem.

Silové pole nás také zásobuje určitým procentem kyslíku, to je pravda. Jenže aby energetický štít fungoval správně, potřebuje ke svému provozu právě to nehorázné teplo. Z těchto důvodů naši předci zabrali Evropu, kde se snažíme zabránit druhovému vyhynutí. Je to docela ironie.

Sotva si umím představit, jaký žár nás obléhá.

„Solaro,“ začne Roland. Podívám se na něj – do jeho modrých lapisových očí, snad abych zjistila, co se mi to snaží říct. Rolandovi bylo nedávno třicet – je o celé tři roky starší, než jsem já. Má černé

rozcuchané vlasy a v pravém uchu se mu leskne zlatá náušnice. Ano. Roland pro mě v tomto striktním světě představoval symbol svobody. Ani nemá tušení, jak moc to pro mě znamená. Jak moc mi pomáhá, že se rozhodl sedět tady zrovna se mnou.

Teď se svým tmavým obočím mračí, jak hledá ta správná slova.

„Zvládneme to, Role,“ poplácám ho po rameni.

Na rtech se mu roztáhne hřejivý úsměv. „To doufám.“ Nemůžu se zbavit podezření, že tohle není přesně to, co mi chtěl říct, ale nevyptávám se.

2

Zem – nebo spíš hořící peklo. Pára, která stoupá z oceánů. Žár, který sálá z probuzených sopek, a řeky lávy, které brázdí vysušenou a popraskanou zem.

Život existuje soustředěný jen do jednoho bodu v oblasti bývalé Evropy. Z milionu obyvatel Den zániku přežilo sotva pár stovek.

Má vůbec nějaký smysl se snažit o to – přežít?

Otevřu oči. Na hodinách vedle na nočním stolku svítí něco kolem půl páté – venku je stále tma.

Co si budu namlouvat – v téhle buňce je skoro vždycky tma. Je tu pouze jedno malé okénko, kterým se sem světlo sotva dostane. Kvůli silovému štítu jsme nuceni stavět velmi malé obytné jednotky – dokonce mnohonásobně menší v porovnání s údaji o bydlení našich předků.

Vyhrabu se z postele. Na stolku u hodin zmáčknou tlačítko. Matrace se zvedne, zarovná se do svislé polohy a celá stěna se přetočí. Protahuju si svaly na rukou, zatímco se ze zdi vysune hranatá sedačka s podnožkou, ke které je připevněný malý čtvercový konferenční stolek. Lampa na stěně zalije pokoj příjemným zlatofialovým světlem, které připomíná východ slunce.

Zamračím se. Kýč. Jako by na mě dennodenně neútočilo tolik důkazů, že naživo už svítání nikdy nespátřím.

Namířím si to ke dveřím po mé pravici, kde mám šatnu, a natáhnu na sebe černý nátělník a béžové vojenské kalhoty, které nám dodává Stráž. Oblečení je obyvatelům přidělováno podle povinností, podle

rozdělení v Sádkách a podle charakteru našich schopností, kterými prospíváme společnosti. Nevládnou levitačními schopnostmi, abych seděla v kuchyni a připravovala jídlo lidem tím, že z nestravitelných surovin vyselektuji to, co je třeba, ani neovládám živly, abych poháněla nezbytné stroje a dodávala městu energii a elektrický proud. Schopnosti v Sádkách jsou povětšinou spíše senzoričtějšího charakteru.

Například mojí schopností je, že dokážu vidět ostřeji než kterýkoliv jiný člověk.

Hm. A ještě donedávna jsem si myslela, že to je všechno, co umím. Dokud se mi jednou nepovedlo vypotit něco, co se mi zatím nepodařilo zopakovat a díky čemuž jsem Rolandovi zachránila život.

Zavrtím hlavou. No. Ne že bych v oblékání měla příliš na výběr, ale je to koneckonců praktické oblečení. Líbí se mi.

Opustím šatnu a v okénku vedle se rozsvítí monitor. Navolím si snídani a pás se rozjede. Zanedlouho se dvířka rozevřou a poskytnou mi výhled na šálek kouřícího nápoje a ovesné kaše. Rozhodně jsme neměli pestrý jídelníček, ale podstatné je, že ty kaše obsahují veškeré vitamíny a živiny, které naše tělo potřebuje.

Prohrábnu si vlasy a pomyslím si, že bych s tím vrabčím hnízdem mohla taky něco udělat.

Hřebenem si pročešu svůj asymetrický sestřih – asymetrický ve smyslu, že na levé straně hlavy jsem své plavé vlasy nechala dorůst až po ramena, jinak je mám po bradu. Ofinu si sčesávám do strany k delším pramenům.

A pak se na sebe zahledím do zrcadla. Moje modré oči teď nějak září nadšením.

Tak dobře, připouštím, že jsem se na tenhle zákrok těšila jak malá holka – po dlouhé dlouhé době to byla první akce, která se soustředila na samotné jádro odporu, a to už má smysl. Asi bych se svými pocity neměla chlubit Rolandovi ani Katerovi, natož pak Emily. Se svým pochmurným výrazem by pro moje nadšení neměli asi příliš pochopení.

Je to velmi důležitá mise a je nutné, aby byla dobře provedena, takže se není čemu divit, že se budou tvářit smrtelně vážně a zodpovědně. A tak bych celou tu záležitost měla pojmout i já.

Ne dlouho po snídani dorazí další podnos, ostatně jako každé ráno. Už automaticky si vezmu injekci naplněnou žlutavou fluorescentní tekutinou a vpíchnu si ji do paže – ani se nepřesvědčím, zdali mířím do správného místa.

Sérum je zapotřebí si aplikovat pravidelně – v séru se vyskytují látky, které povzbuzují naše transmitéry – nanočipy, které se očkují do krevního oběhu už při narození. Tyto transmitéry pak udržují silové pole kolem celé oblasti včetně Danoclia stabilní – zůstávají v napojení na naši DNA a vysílají do prostoru magnetické vlny, které jsou pro naše tělo neškodné. Převážná část populace touto cestou pasivně podporuje silové pole.

Pole nás chrání před horkem a suchem.

Ale navzdory naší ochraně se nám nedaří vypěstovat jídlo. Můžeme jen děkovat bohu, že hrstka lidí zmutovala a získala schopnosti, které nám zajišťují přísun živin. Ještě díky za ty kaše.

Všichni pomáhají, naprosto všichni – kromě rebelů.

Proti čemu ti rebelové vlastně protestují?

Proti Danocliu, který nedopustí, aby zemřeli pomalou smrtí vyhladověním anebo ještě bolestnějším upálením zaživa?

Kvůli séru, které jim umožňuje podílet se na přežití lidstva jako druhu?

Zavrtím hlavou na svůj odraz v zrcadle. Ten, kdo tohle povstání začal, se musel jedno ráno pořádně praštit do hlavy.

S Rolandem a Emily se sejdeme ve výtahu, který propojuje jednotlivé buňky s dalšími patry. Napochoduju dovnitř a dveře se za mnou zavrou. Nerezová ocel ve spojitosti s bílým světlem na mě působí sterilně.

„Doufám, že ses dobře vyspala a jsi připravena nás zase ohromit,“ řekne Emily kousavě a mně je jasné, že naráží na moje nevyzpytatelné schopnosti. Nakonec – byla u toho, když se mi nějakým záhadným způsobem podařilo zpomalit čas uprostřed zuřivé střelby paralyzérů, abychom nakonec zvítězili.

„Neměj obavy, zvládnu to,“ poznamenám a odvrátím se od ní. Tím tuhle debatu považuju za ukončenou. Dle jejího výrazu soudím, že stejně nemá co dodat.

Emily je zrzavá holka z naší Sádky – má zelené oči a úzký protáhlý obličej a celkově je sportovní postavy jako já, i když ona je poněkud drobnější. Má ostrý jazyk a pihovatý obličej, prostě celkově vypadá jako drzý pubertální fracek – většinou.

Ale je pravda, že se na ni dá spolehnout.

A má velmi dobrý čich – to je její talent. Dokáže vycítit řeznou ránu nebo pulsní zbraně na kilometry daleko a je schopna určit, odkud pachové stopy vychází, a taková schopnost se cení.

Všimnu si, jak se Roland usmívá, a můžu si jen domyslet, proč.

Protože Roland má vynikající sluch – slyšel by sebemenší záchvěv křídel motýla – připouštím, že spatřit v tomhle světě motýla či jiný hmyz je skoro námětem pro fantastické romány. Roland uslyší sebetišší pohyb, věřím, že od sebe dokáže rozeznat i jednotlivé srdeční stahy. Poznává, když je člověk v úzkých nebo vyveden z míry.

Nebo když je rozčilený. Například jako teď Emily.

Když sjedeme podlaží a výtah se otevře, na chvíli mě oslní slunce. Pořád si připomínám, že jde pouze o iluzi slunce. S tím faktem se asi nikdy nesmírím.

„Ahoj. Připraveni do akce?“

Kater – brunet s kaštanovými očima. Velice pěkný a přitažlivý mladík, to musím uznat. Nagelované vlasy, čistá pleť, černé triko a maskáčové kalhoty – Kater vypadá jako model, který zrovna opustil

výlohu butiků do army shopu. Jistě, k soupisu jeho zářných vlastností musím připsat, že se občas chová jako idiot.

Samozřejmě i Kater vládne velmi zajímavým talentem. On vnímá. Jeho umění ráda přirovnávám k hmatu, ale Kater dokáže rozpoznat věci, které s hmatem nemají příliš společného. Těžko se to vysvětluje.

„Jasně, Katere,“ řekne Roland. „Jaký vůz sis pro nás připravil tentokrát?“

Kater se ušklíbne. Nadzdvihne obočí, zatímco pokyvuje hlavou. „Ty mě máš asi dobře přečteného, vid’?“ Otočí se k černé dodávce. „Támhle ta nádhera je naše. Dvojka a Čtyřka si berou podobné krasotinky. Hodlají ten sektor obléhat. Vůdce těch povstalců nám prostě nesmí uniknout. Tak zní rozkaz.“

„Výborně.“

„Už se nemůžu dočkat, až jim Sedma nakope ty jejich zadky,“ prohlásí Emily. Obrátím oči v sloup.

„Zdravím, Solaro,“ osloví mě Kater a nemůžu si nepovšimnout Rolandovy reakce. Rychle trhne pohledem k zemi. Jeho prudká odezva je vážně podezřele... žárlivá.

Ale to je přece nesmysl. Není možné, že by o mě mohl mít zájem. Zamračím se a ruce založím na prsou. „Jdeme. Nevím, na co pořád čekáme, až nás Dvojka předběhne?“ Vykročím k autu přes rozsáhlé betonové pole. Neměla bych řešit věci, u kterých řešení neexistuje.

„Ó. Naše slečna je celá žhavá do boje,“ poznamená Emily. „Tak hurá do akce, přece nebudeme pozadu.“

Zleva mi do tváře svítí elektronické billboardy – přejí krásný nový den. Monitory jsou zasazené ve skleněné folii, která je téměř neviditelná, takže se zdá, že obraz levituje ve vzduchu.

Přistoupím k výsuvným dveřím dodávky a otevřu je, abych nahlédla dovnitř. Celý prostor je propojen s přední částí vozidla. Nalevo jsou složena antigravitační nosítka a vedle panel, který ukazuje na stav generátoru, který automobil napájí.

„V regálu jsou uskladněny paralyzéry – Stráž nedovolila použít nic ostřejšího, asi přestupuje k humánnějším způsobům boje. Nechce žádné mučedníky.“

A já to naprosto chápu. Jde o značně citlivou záležitost a krok vedle by se vládě mohl šeredně vymstít.

Dorazíme na místo určení – sektor Omai. Celá sekce je tvořena ze stejných obytných jednotek jako buňky v Danocliu, pouze zabírají daleko menší rozlohu a samozřejmě fungují bez výtahů. Do pater vedou schody. Zde jsou zdi bytů nahozeny sněhově bílou barvou, což značí, že sektor tíhne k vzdělávání. Předávajívají společnosti svou moudrost. I můj učitel pocházel z Omaie a já si ho nesmírně vážila.

Což je první důvod, proč se mi nechce vylézt ven z auta. Představit si, že devastuju domov budoucím učitelům, se mi nelíbí. Akce musí proběhnout čistě a rychle.

Druhý důvod, proč mám z celé té scenérie před sebou divný pocit, je... ten všední život. Lidé se toulají s taškami v rukou po ulici, jako by se zde žádné povstání nekonalo. Opodál pobíhají děti a pošťuchují se. Matky se shovívavě usmívají. Ti, co si nás všimli, k nám nechápavě zvedají zrak.

Podívám se na Rolanda a docela mě uklidní, když na jeho tváři spatřím stejný zmatený výraz.

Emily si posměšně odfrkne. „To máš dneska ale štěstí, Laro.“

Nevšímám si jí.

„Tohle musí být nějaký omyl,“ usoudí Roland a natáhne se do auta k fázovému volantu pro komunikátor. Vytočí číslo na velitelství Stráže.

„Roland Dyxon, Sedmá Sádka,“ představí se. „Pane, chci si ověřit, že jsme obdrželi správné informace a že se rebelové mají stýkat v sektoru Omai. Skutečně? Rozumím. Ano, provedeme,“ řekne a zavěsí.

Střídavě si nás všechny přeměří pohledem.

„Data sedí. Máme pokračovat s pátráním.“

„S pátráním?“ zopakuju po něm nevěřičně. „Kdyby se tu osnovala revoluce, lidé by se tu rozhodně neprocházeli jakoby nic. Prohledávat Omai mi připadá jako naprosté marnění času. Stráž se musela splést.“

„Čekala jsem nějaký adrenalin, nejsme přece žádná detektivní služba,“ protestuje Emily.

„Souhlasím – s Larou. Tam, kde se kují nečisté věci, nebývá příliš bezpečno – ale tamtěm matkám je evidentně úplně ukradený, že jsme přijeli.“

„Hm.“ Roland si přemýšlivě přejíždí prstem po spodním rtu. Musím uznat, že jsou smyslné. Zatřesu hlavou a tu myšlenku okamžitě potlačím. Zlobím se na sebe.

„Ale Stráž nám dala rozkaz a my ho musíme poslechnout – pokud naše přítomnost přímo neohrožuje životy nevinných lidí, budeme pokračovat. Solaro? Můžeš se tu zkusit trochu porozhlédnout?“

Povzdechnu si. „Dobře. Pokusím se,“ přikývnu a odvrátím se. Jeho upřený pohled mě trochu znervózňuje. A já se potřebuju soustředit.

Zavřu oči. Vydechnu z plic veškerý vzduch. Představuju si, že mnou proplouvají jiskry životní energie, vizualizuju si, jak se mi tato bioenergie koncentruje do zraku a propůjčuje mu ostrost a citlivost. A pak... se konečně podívám.

Panorama vesnice se mi teď jeví tvrdě, vnímám velké množství propracovaných detailů. Praskliny v omítce. Nepravidelné záhyby schodů, rozeznám od sebe jednotlivé třísky dveří. Je to, jako bych si po dlouhé době z očí sundala zamlžený filtr. Prozkoumávám metr po metru a všímám si rozpraskané kůže jedné paní, neuvěřitelné propracovanosti kaštanových očí malého dítěte, pórovitosti černobílého míče. Vidím hravost, péči a zvědavost lidí, kteří k nám vyčkávavě hledí, co se bude dít.

Dveře naproti mně ve vzdálenosti několika metrů se zabouchnou zrovna, když kolem prolouvám pohledem. Na zlomek vteřiny zahlédnu pár smaragdových očí.

Do žil se mi začne vyplavovat adrenalin. Víím, že se ten člověk díval přímo na mě – jako by snad tušil, že někoho hledám, a když hrozilo, že se naše pohledy střetnou – bum, práskl dveřmi, abych ho nespatriła.

To místo přitáhne mou pozornost.

„Role – přízemní buňka na dvanácti hodinách.“

Roland povolí ramena a levým uchem se natočí k objektu. Je jasné, že se snaží soustředit.

„Uvnitř se nachází tak pět osob,“ odhadne.

„Nějak moc na tak malou ubikaci,“ poznamená Emily.

„Zdá se, že mluví o nás.“

„Vnímám to,“ potvrdí Kater a Emily přitaká hned vzápětí. „Pulsní zbraně vážně tak odporně páchnou.“ Podezření se změní v jistotu. Takže je to jasné.

„A my si musíme vystačit s ubohými paralyzéry,“ postěžuju si. Bez váhání chmátnu do auta pro mikrofon.

„Obyvatelé Omaie,“ promluvím, aniž bych se svého velitele ptala na svolení. Mikrofon můj hlas zprostředkuje celému sektoru. „Vyklidte prosím ulice. Zavřete se uvnitř domovů. Potřebujeme, aby se čtvrt,“ kouknu se na ukazatel, abych ho přečetla, „Míru bez prodlení vyprázdnila. Ve jménu Stráže vám nařizuju, abyste se co nejrychleji přemístili do bytů a zamkli se uvnitř.“

„Tak tohle jsem ještě nezažil,“ kroutí Kater hlavou. Ani se nad mou iniciativou nepozastavil. Emily pozvedne svůj paralyzátor a vytáhne svou obvyklou hlášku, jak jim všem hodlá nakopat zadky.

Čekáme, až se ulice vyklidí, netrpělivě přešlapuju na místě, tu podezřelou buňku nespouštím ani na vteřinu z dohledu.

„Můžeme,“ řekne Roland a vyrazíme vpřed.

V tom se dveře cílového objektu s prásknutím otevrou dokořán.

„Kryjte se,“ varuje nás Roland. Skočím za nejbližší roh, když kolem mě probleskne zášleh elektrického proudu.

„Emily!“ Roland si žádá popsání aktuální situace.

„Cítím nabité další dva pulsry. Do maximální komprese zbývají, předpokládám, tak dvě minuty, pak budou muset vypálit.“

„Nebudou otálet dlouho,“ přeloží si Kater. To je jasné. Ani šílenci jako tihle by neriskovali, že by jim zbraně explodovaly v rukou, pokud už jsou spuštěné v pohotovostním režimu. Energie nabitá v pulsních zbraních nebude čekat, až se uráčí vystřelit.

Další zásah dopadá v blízkosti mého úkrytu. Záře mě na chvíli oslní.

„Solaro!“ pokyne Emily. Scéna je moje!

Zamírím paralyzér s nejvyšší přesností, ke které jsem se během tréninku ve výcvikovém areálu musela tvrdě dopracovat, a stanu mladému rebelu tváří v tvář. Jsou to ty smaragdové oči, které se přede mnou snažily uniknout.

Muž zachytí můj pohled a narovná se. Víím, že mu výboj z paralyzáru neublíží, a tak neváhám a zmáčknou spoušť. Oranžová záře zalije celou sekci. Nemám obavy, že bych se nestrefila.

Ale muž se stále nehodlá skáčet k zemi. Jeho soustředěný pohled mě hypnotizuje. Zorničky cizince se vpíjejí do mých, začíná se mi motat hlava –

Domy se vlní, deformují, připadá mi, jako by se stahovaly směrem do středu, aby nakonec implodovaly. Vlastně nejsou to jen ty buňky – záblesk z paralyzátoru se pořád vznáší v prostoru, vibruje a zároveň se smršťuje, jako by se nedokázal rozhodnout, zdali pokračovat k cíli nebo ne. Sevřu ruku v pěst a ten pohyb upoutá mou pozornost, jelikož ho vnímám daleko pomaleji v porovnání s okamžikem, kdy jsem zatnula sval.

A v tu ránu mě napadne, co se děje.

S tím poznáním mou mysl zaplaví hněv. Vzpomenu si, když jsem i já jednou dokázala zpomalit čas.

Jak se opovažuje použít stejnou schopnost proti mně? Jak je možné, že vůbec nějakou schopností vládne navzdory svému místu narození? Tenhle muž rozhodně nevyrostl v danocliském sektoru.

Přítomnost se hroutí do středu singularity, která se tvoří na půli cesty mezi námi. Postřehnu, že se tomu muži hýbají rty, a ten detail mi stačí, abych si poskládala dva a dva dohromady.

Pulsní zbraně ke svému dobití potřebují čas a on se ho tímhle způsobem snaží získat, protože je jasné, že jinak by proti vycvičeným vojákům ze Sádek neměli nejmenší šanci.

Využívá k tomu talentu, který jsem u nikoho kromě sebe jak živa nepoznala. V mém nitru zuří bouře. Doslova hořím vzteky.

Nevím, jak to dělám, ale rozpráhnu ruce a najednou to cítím. Podruhé v životě vím, že moje schopnost zareaguje. Vykročím – ne, vyběhnu a můj záměr odstartuje lavinu, která moc rebela neutralizuje. V šoku vyřeští oči, sotva se stačí schovat před explozí, která kvůli destabilizaci časoprostoru hrozí. Oslní nás zářivě bílé světlo – okamžik před výbuchem supernovy, který se však nekoná – nejsem si jistá, jestli to mám na svědomí já. Nezáleží mi na tom.

Napochoduju si to do buňky, na zemi leží pět lidí a kryje si hlavy. Zamířím na toho plavého rozčuchaného rebela, když ke mně vzhledne.

„Ty jsi vládce,“ řekne, ale Roland ho paralyzérem umlčí dřív, než se stihne vymáčkout. Emily a Kater vystřelí po ostatních.

„Takových plánů a srazů a my jich chytíme jenom pět,“ zavrtí Kater hlavou. „Docela by mě zajímalo, jak na tom je Dvojka a Čtyřka. Vsadím se, že určitě mnohem lépe než my. Úplně je slyším: proč by přece plýtvali svou drahocennou energií na pár maníků.“

Nakloním se k cizinci a bezohledně mu vyvrátím ruku, abych se přesvědčila, že má pod košilí tetování. Rebelové si většinou nechávají vytetovat nějaké znamení – nejspíš tím chtějí dokázat světu, že to, co dělají, myslí vážně.

„Orel,“ popíšu symbol, který najdu. Postavím se a pohlédnu na Katera.

„Odvedeme je do výzkumného centra. Buď jde o vůdce, nebo je to někdo, kdo nás k jádru povstání zavede,“ rozhodnu, aniž bych dbala na rozsah svých pravomocí. Ale nezdá se, že by Roland jakožto velitel Sádky něco namítal. Nebo je ještě příliš zmatený z toho, co se stalo, aby zareagoval.

„Podařilo se ti to použít znovu, že ano?“ hádá Emily. „Jinak si to neumím vysvětlit.“

„Nejsi jediná, kdo si neumí vysvětlit, co konkrétně se tady odehrálo,“ odseknu a otočím se na patě. Část mého vědomí si uvědomuje, že překračuju hranice svého obvyklého chování, ale nemám v úmyslu se omlouvat. Tím méně zrovna Emily.

„Ať už jsme odtud pryč,“ prohlásím k Rolandovi a přeždu k autu, abych obstarala nosítka. Nedokážu přemýšlet nad ničím jiným, než nad pohledem rebela – jeho smaragdovými očima.

Jak je možné, že vládne schopnostmi a nepochází z centra Danoclia, kam se soustřeďovali všichni, kdo před stovkami let důsledkem změny klimatu zmutoval? Jak je možné, že ovládá stejnou schopnost jako já? Co to znamená? Musím se to dozvědět. A nepřestanu, dokud nezjistím, co je zač.

3

„Role, pozor!“ křičím. Svádím bitvu se svými svaly, které protestují bolestí. V očích mě pálí. Nedokážu ho zachránit, nedostanu se k němu včas.

Vystřelili po něm – a oblast osvětlila elektrická zář pulsní zbraně. Jediný okamžik. První akce poté, co jsem konečně složila zkoušky z učení, se měla stát mou osudnou. Je tohle můj trest za to, že jsem kvůli studiu na Stráži přerušila veškerý kontakt s mou rodinou, protože jim se moje rozhodnutí přidat se k Sádkám nezamlouvalo?

Pamatuju si tu chvíli, jako by to bylo včera – byla to má první a donedávna ještě poslední zkušenost s ohýbáním časoprostoru. Jen díky tomu jsem Rolanda dokázala strhnout pryč z dostřelu.

A teď se moje schopnost projevila znovu. A nebyla jsem sama. Nedává mi smysl, že by si vědci a Stráž z Danoclia nebyli vědomi existence člověka, který vládne určitými schopnostmi. Pochybuju, že by jim něco tak zásadního uniklo. Do mysli se mi vtírá nepříjemná myšlenka, zdali se poté, co jsme jako Sádka byli vysláni zadržet a překazit plány odboje, Stráž prostě nesnažila dopadnout tohoto muže, aby ho podrobila testování. Nemám tušení, co všechno o něm nebo o jeho schopnostech Stráž ví, ale vůbec z toho nemám dobrý pocit.

Cesta do výzkumného centra na Stráž probíhá mlčky. Cítím na zádech Rolandův a Katerův pohled. Jsou ticho a mě to hrozně rozčiluje, ale nedávám na sobě nic znát. Všemi smysly se soustředím na obydlí, která míváme, abych nemusela myslet na věci, na které zatím nemám šanci najít odpovědi. Obytné buňky jsou uspořádány do seskupení podle sektorů – projíždíme kolem dvoupodlažních ubikací, tři patrových nebo

pouze přízemních. Každá sekce je laděna do jiné barvy – každá část země slouží společnosti jinak a nátěr i architektonické rozlišení bylo způsobem, jak jednotlivé sekce odlišit, aby se v nich dalo dobře orientovat.

Zastavíme před výzkumným centrem v srdci města. Budova je na rozdíl od obytných buněk rozlehlá a vysoká. Střecha je tvořena světelnými panely, které využívají záření – nebo spíše obrazu záření, které nám zprostředkovává silové pole – aby vyrovnávaly a kompenzovaly energetické deficity ve štítu, když iluzorní slunce zapadne za obzor.

Vzhlednu ke skleněným zdem. Když spatřím odraz slunce, pohltnu mě nový příliv zuřivosti. Vystoupím z auta a tvrdě zaberu za výsuvné dveře, abych zaktivovala antigravitační nosítka a pomohla zajatce donést do cel.

S lehatky si to namíříme rovnou na recepci uvnitř budovy. Přízemí je duté, po obvodu jsou rozmístěny tři výtahy – výtahem nalevo jsem se dennodenně dopravovala do výcvikového centra. A vlastně i do nemocnice – což mi přijde jako naprosto logické řešení. Kdybych se dala vpravo, skončila bych ve studovnách, knihovně a sekcích kulturního vyžití – jednotlivé obory a zájmy jsou členěny do samostatných pater – nad zemí i pod zemí.

Výtah naproti nás zavede k celám, kam máme zrovna namířeno. V nejsvrchnějším patře se nachází hlavní velitelství vládního úřadu, odkud paní Reyesová přes zástupce sekcí řídí mimo další i Stráž a realizuje opatření, která jsou v pravidelných termínech při vládních zasedáních většinově odhlasována. Nese plnou zodpovědnost za třetí patro, kde sídlí výzkumné zařízení pro vývin sér, výrobu transmitterů a kde je nepochybně taky kontrolován stav silového pole. Seběmenší výstraha a náznak destabilizace by ji tedy samozřejmě okamžitě svrhl z vedení – pokud by v té době ovšem ještě byl někdo naživu.

Roland přistoupí k recepci a předloží svůj průkaz totožnosti.

„Sedmá Sádka – přivedli jsme zajatce. Transportujeme je do sekce B na výslech. Tady mám povolení přímo od paní Reyesové.“ Z kapsy vytáhne tablet, kde se vyjímá Reyesin podpis.

Slečna zamrká očima na obrazovku a poodjede na levitující židli k počítači, aby se přesvědčila, že obdržené údaje sedí.

„Potvrzují,“ poznamená. „Mínus první patro – sekce B. Uvolněno je dvacet jedna cel. Chcete, aby byli věznění zvlášť?“

„Tak by to bylo nejvhodnější, slečno... Parkinsová,“ přečte si na košili její vizitku.

Porozhlédnu se po hale. Podlaha se třpytí zářivým leskem, jako by tu snad těsně před námi řádila uklízečů četa z Páté čtvrti – okamžitě se mi vybaví šedavý odstín přízemních buněk. Zamračím se ještě víc. Je ironie, kam jsme to jako lidstvo dopracovali. Ani na sklonku totálního vymření si nedokážeme dopřát kapku pohodlí a estetiky – jen se bezcílně držíme něčeho, co pomalu přestává dávat smysl.

„Dobře. Nezlobte se, ale z bezpečnostních důvodů je třeba, abyste se mi legitimovali. Budu vás jmenovat. Prosím, přiložte svůj průkaz totožnosti tady na snímací panel, porovnáme vaše data s vaší DNA.“

Recepční stisknutím tlačítka zaktivuje snímací zařízení, tenká antracitová sonda vystoupá až do úrovně našich hlav.

„Roland Dyxon.“

Roland na snímač přiloží kartu a pak nechá, aby mu laserové paprsky zmapovaly sítnici uvnitř očí. Přístroj zeleně probliká, že datování proběhlo úspěšně. Roland právě prokázal svou identitu.

Postupně předstupujeme před panel, jakmile nás slečna Parkinsová osloví.

Emily Bosová. Kater Dalton. Solara Nee'lová.

„Prosím, vejděte,“ poukáže směrem k výtahu. „Obeznámím zastupitele sekce B o vaší přítomnosti.“

Nastoupíme do výtahu a zvolíme mínus první podlaží. Postřehnu, jak Emily protočí panenkami. Roland se ušklíbne a jeho pohled sklouzne na mě.

Výtah funguje na stejném principu jako ten doma. Dokonce vypadá stejně jako ten doma. Znechuceně zavrtím hlavou, ale úsměv Rolandovi opětuju. Všechno – naprosto všechno prostě musí být sterilní.

Fakt, že mě jeho pohled vyvádí z míry, se mi daří dobře skrývat.

„Chtěl bych vidět jejich výraz, až se proberou,“ prohodí Kater jen tak mimochodem a dveře výtahu se rozevřou.

Postarší muž v béžové uniformě už nás očekává.

„Sedmá Sádka, předpokládám.“

Potřese si rukou s Rolandem. „Vězně si odtud už převezmeme. Budeme vás informovat, až se proberou. Je mou povinností vám od paní Reyesové vyřídít, že pokud se budete chtít účastnit výslechu, jako zadržovací četa máte právo Alfa.“

„To asi nebude...“ začne Roland a jak mi dojde, co se chystá říct, okamžitě mu skočím do řeči.

„Rádi této výsady využijeme. Měla bych na ně pár otázek.“

Voják si mě a Rolanda obezřetně přeměří. Na řadového člena Sádky jsem se zachovala příliš troufale. Pozdě zvažovat důsledky.

„Ano, výslechu by se mohla ujmout tady slečna Nee‘lová,“ zareaguje Roland, neunikne mi jeho káravý pohled.

„Vkládám do ní plnou důvěru,“ řekne nakonec.

„Jistěže, to není problém. Je jasné, že potřebujete zjistit, kde se ukrývá odboj, a že vás tlačí čas. Kontaktuju vás, slečno Nee‘lová, hned jak se probudí.“

Přikývnu.

„Prosím, nenechte se zdržovat. Jistě máte k vyřizování ještě jiné náležitosti.“ Taktně nás vyprovází ze sekce, zatímco se jeho muži ujímají vězňů. „Určitě už musíte být hladoví. Zastavte se nahoře v naší nově otevřené jídelně a posilněte se. Jistě jste měli náročný den.“

Představa, že bych se těmi kašemi mohla dobře posilnit, není tak lákavá, jak by asi měla být. Zmůžu se jen na přikývnutí.

„Děkujeme vám za vaši laskavost,“ odpoví Roland odměřeně.

Emily div nevybuchne smíchy. Hned, jakmile se výtah zavře a rozjede, uznale mě poplácá po zádech.

„Boduješ, Laro. Já věděla, že se jednou odvážeš.“

Je jasné, že nereaguje jen na moje sebevědomé vystupování, které hraničí až s drzostí.

„Tak to si já rozhodně nemyslím.“ Rolandův výraz je přímo mrazivý, když se na mě oboří. „Laro, copak ses zbláznila? Právě jsi před zástupcem Stráže zpochybnila mou autoritu. Uvědomuješ si, že ti klidně tak zrovna mohlo hrozit vyloučení ze Sádky?“

„Ano, Role, uvědomuju,“ povzdechnu si. Když Roland pochopí, že ze mě nic dalšího nevypadne, řekne: „Nechci, aby se něco podobného ještě někdy opakovalo!“

Vážně se na mě zlobí. Zkřížím na prsou paže a přistihnu se, že trucovitě špulím rty.

„Rozuměla jsi mi?“

Emily sklopí oči nad důrazem Rolandova hlasu. Kater nás opatrně sleduje a čeká, až nastřádané napětí vyprchá.

„Na něco jsem se tě ptal, Solaro Nee'lová!“ naléhá Roland.

„Ano, Rolande Dyxone, rozuměla. Vyjádřil ses dost jasně,“ odseknu. Výtah se otevře a já okamžitě vystřelím pryč a Sádku nechám za sebou.

4

„Program dvacet šest – dotykový boj,“ navolím si na výcvikovém hologramu situaci a zavřu se v projekční kabině. Umělá inteligence vykreslí věrnou napodobeninu útočníka bez tváře. Jedna – dvě vteřiny jsou určeny, abych se zorientovala, a pak už se nepřítel napřahuje k úderu.

Blokuju ránu paží a iluzornímu protivníkovi podrazím nohy. Pokročilý program vyhodnocuje průběh boje a dokáže se přizpůsobit všem mým výpadům a tak mě ani nepřekvapí, že bezejmenný muž vyskočí a kopu se vyhne.

Přesně to jsem potřebovala. Zaměřit se na bezprostřední nebezpečí.

Vyhnu se pěsti, sehnu se a vracím úder.

Jednoduchá rovnice – jasné řešení. Problém stojí přede mnou a já ho musím skolit. Přemoci svůj hněv – na Danoclius. Na Stráž. Na ten pitomý systém a to zatracené Slunce, které nás k tomuto životu proklelo. Na toho kluka, že ovládá stejnou schopnost jako já. Na Rolanda, že mě před mou Sádkou tak ponížil. Nikdy na mě nebyl tak hrubý.

Možná jsem to vážně přehnala.

Hologram mě trefí do obličeje. Vyvřísknu bolestí, otočím se a o to silněji mu zasáhnu solární pleteň. Úder s neznámým zápasníkem sotva pohne. Hologram mě v nestřežený okamžik chytne kolem krku a začne mě škrtit. Zalapám po dechu. Zapomínám na základní principy boje a rvu se o doušek kyslíku jako amatér. Kousnu se do jazyka, abych nevykřikla únikové slovo.

Příliš zuřím na to, abych se vzdala. Zuřím na sebe!

V kapse kalhot se mi rozvíbruje komunikátor.

Z výcvikového programu se tedy odhlásím heslem „Konec.“

Zhluboka se nadechnu a promnu si krk. V zrcadle si ověřím, že na kůži nezůstala ani stopa po rdoušení. Sáhnu do kapsy pro komunikátor a zahledím se na displej. Hm, tohle nebude Roland. Ale číslo na displeji je mi jednoznačně povědomé, takže hovor dychtivě přijímám, zatímco si ručníkem utírám z čela pot. „Nee’lová.“

„Slečno Nee’lová. Vaši vězni se probrali. Chtěla jste vést výsledk,“ připomene mi hlas. Poznám, že se mnou mluví zastupitel Stráže.

„Děkuji, do patnácti minut se dostavím na sekci B.“

„Ceníme si vašeho záprahu do práce. Čekáme na vás, slečno Nee’lová,“ rozloučí se a zavěsí.

Půjdu se ještě opláchnout do sprch a převléknout se, než vyrazím.

Pohledem se zastavím na stopkách vedle programovacího panelu. Uvnitř programu jsem strávila necelých padesát dva minut.

Stáhne se mi hrdlo. Mám dojem, jako by dvacet šestka neskončila a boj s iluzorním protivníkem stále pokračoval a on mi drtil krční páteř.

Na recepci se potkám se členy Čtvrté Sádky. Chladně se pozdravíme, nemůžu tu s nimi ztrácet čas. Beztak by se ze mě jen snažili vytáhnout, kolik Sedma zajala povstalců, aby ta čísla mohla porovnat. Z toho, co jsem zaslechla od místních, soudím, že neměli o nic větší úspěch než my. To vědomí mě docela uspokojuje.

Rozhlédnu se, Rolanda tu nikde nevidím a to je jedině dobře – při pomýšlení, že by se mi teď postavil do cesty a já se na výsledk nedostavila, se mi chce křičet. Nerada jsem se s ním hádala a uvědomuju si, že si zrovna dost protiřečím. Mezi námi dvěma se tvoří čím dál větší napětí, kterému vlastně ani nechci rozumět.

Kráčím k výtahu a dochází mi, že... že se bojím – toho, co na mě čeká tam dole v sekci B. Bojím se věcí, které se dozvím. Nevím, proč si vzpomenu zrovna na matku a otce. Možná, protože máma o mně

rozhodně nikdy nepochybovala. Aspoň tomu tak bývalo, než jsme se před deseti lety rozhádali. Celé ty roky s otcem doufali, že půjdu v jejich šlápějích a stane se ze mě právníčka. Uměli uzříť jádro každé situace a nedokázali skousnout, proč se někdo jako já zahazuje s tak riskantním povoláním.

Srdce mi tluče až ve spáncích, ale na tom nezáleží. Nikomu nepomůže, když si připustím strach.

Výtahem sježu do podzemí. U příjmové přepážky se setkám s dozorcem. Okamžitě mě pozná.

„Vy musíte být slečna Nee’lová ze Sedmičky.“

„Ano, pane,“ hlesnu přiškrčeně. Výborně, dokonce mi selhávají hlasivky.

„Pojďte se mnou. Už se probudili. Píchli jsme jim sérum a uklidňující medikamenty, takže by neměli klást odpor, ale podle hlášení z vašich misí hádám, že to pro vás potíže nepředstavuje.“

Hádáte správně, pomyslím si, ale mlčím. Na paměti mi utkví Rolandova vyčítavá slova.

Dozorce mě dovede k celám.

Vzhlednu nahoru k obrazovkám, které monitorují cely. Z hluchých nárazů vězňů do stolu soudím, že jsou stavěny zvukotěsně. Prozkoumávám prostředí na kamerovém systému a hledám jednu konkrétní tvář. Cítím, jak přerývavě dýchám, a snažím se svůj dech dostat pod kontrolu, abych před Stráží vypadala přesvědčivě, jak má členka ze Sádek správně působit.

„Kým si přejete začít?“ zeptá se mě.

Hm. Sakra. Kdybych jen tušila, jak se ten člověk jmenuje.

Konečně můj pohled zakotví na oněch smaragdových očích. Ten obličej mě soustředěně sleduje – sice není příliš pravděpodobné, že by mě viděl, ale nemůžu ten pocit ze sebe setřást.

„Začnu s tímhle,“ ukážu na kamerový přenos. Suše polknu.

„Kyle Riode. Dvacet devět let, místo narození sektor Omai. Zdá se, že má kuráž. Tak prosím – je váš.“ Dozorce odjistí elektronický zámek a dovolí mi vstoupit.

Kyle sedí za nerezovým stolem opřený o antigravitační židli. Stačí mi jediný pohled, aby mi připomenul, jak se mě snažil zneškodnit – protože kdybych ho včas nezastavila, možná bych už byla dávno mrtvá.

A úzkost vystřídá hněv.

Udeřím rukama do stolu tak silně, až se zatřese. „Co jsi zač? Jak je možné, že umíš manipulovat s časoprostorem?!“

Chlapec se arogantně ušklíbne a zakloní se. „Hádám, že jsi to nikomu neřekla. Jinak bych tady už asi nebyl.“

„Pro tebe jsem slečna Nee'lová, Kyle Riode!“

„Slečno Nee'lová, velice mě těší.“ Ruce založí na hrudi a to gesto mě neskutečně irituje.

„Odpověz na otázku,“ naléhám a hlídám se, aby se mi na tváři nepohnul rozčilením jediný sval.

„Na otázku, co jsem, ti hravě napoví moje tetování – a nelži, že jsi ho neviděla. Měl jsem pocit, že mi tu ruku zlomíš, než jsem konečně upadl do sladkého bezvědomí. Je jasné, že vám okolo toho symbolu museli nakukat hodně věcí.“

„Hm,“ zamračím se. Tenhle argument na mě neplatí.

„Na druhou část tvé otázky odpovím – umím manipulovat s časoprostorem ze stejného důvodu jako ty.“ Prozkoumává můj výraz.

„Výborně, všiml sis,“ poznamenám jakoby mimochodem.

„A evidentně jsem jediný, kdo o tom ví, jinak bys tu teď nebyla. Skvěle – jaká to náhoda. Vzájemně se držíme v šachu. Ale já nejsem hajzl, nehodlám to o tobě nikde vykládat.“

„Teď přesně nechápu, co se mi tím snažíš naznačit.“

„Nikommu jsi neřekla nic o tom, co jsi viděla, protože tušíš, že jejich hlavním cílem jsem já – kvůli těm schopnostem. Loví a pátrají po každém, u koho se ten talent projeví,“ poznamená.

„A proč by to podle tebe asi dělali?“ Snažím se jeho verzi pochopit. O odchytávání lidí se schopností lámat časoprostor nic nevím.

„Protože si všichni musí aplikovat sérum, aby ovládli svůj talent, ale já ne. Já to jejich opěvované sérum neberu. A o to jim jde – bože, vždyť je to jasné jako facka. Oni nás potřebují jako zbraň, která by se dala použít i za silovým polem, až se dostanou ven. Je zřejmé, že za bariérou existuje život.“

„Sérum?“ Vstřebávám tu složitou myšlenku. „Jak to myslíš, že za bariérou existuje život? To je přece absurdní.“

Chvilí na mě zůstane nechápavě zírat. „Ty bereš sérum?“ ověřuje si.

„To je přece samozřejmé,“ namítnu uraženě.

„A sérum tvé schopnosti navzdory každodennímu užívání nepotlačilo?“

„Cože?“ To mi chce vnutit myšlenku, že aplikace séra a přístup k mým schopnostem se navzájem vylučují?

Začínám se v celé záležitosti ztrácet. Chce se mi křičet. Skousnu zuby.

„No, pokud si každé ráno vezmeš dávku séra – a věř mi, že je těžké uvěřit, že dokážeš manipulovat s časoprostorem i za blokující funkce transmitérů – je jasné, že sis ještě nepoložila tu základní otázku.“

„Otázku?“ zopakuju po něm.

„Co přesně je za silovým polem?“

Výstražně se k němu nakloním, rukama se opřu o hrany stolu. „Nehraj se mnou tyhle směšné hry, Riode. Všichni vědí, že silové pole nás chrání před horkem.“

„Opravdu?“

„Rozhodně,“ řeknu.

„A máš odvahu se o tom přesvědčit?“ vyzývá mě.

Narovnám se a ruce založím v bok. „Tohle je směšné. Vůbec nevím, proč tu s tebou ztrácím čas. Od teď celou tuhle záležitost převezme Stráž a úřady.“ Mám se k odchodu. Jsem připravena zavolat na dozorce, aby otevřel celu.

„Ne, počkej!“ řekne a překvapuje mě, kolik strachu se v těch dvou slovech skrývá.

„Bylo nás mnohem víc, než je všechny pochytili – všechny, o kterých se vědělo, že umí ovládat časoprostor. Byli to lidi hlavně z právního odvětví a z šedého a bílého kraje. Nikdy se už nevrátili zpátky. Reyesová se postarala o to, aby to vypadalo, že dali výpověď a že se začali stranit společnosti.“

„Bylo vás víc? Měl jsi kontakty i ve správě nebo co se mi tu snažíš namluvit?“ vykřiknu. Myslím, že mi hlava z těch teorií co nevidět praskne.

„Musíš mi věřit. Prosím, Nee'lová. I ty jsi v nebezpečí. Nesmí se dozvědět, že i ty dokážeš ohýbat časoprostor. Hele, omlouvám se, jestli to vypadalo, že jsme vás chtěli zabít,“ vysvětluje.

„Už mám dost,“ procedím. Stisknu tlačítko. Řinčivý zvuk odemykání mi umožní opustit celu.

„Slečno Nee'lová, prosím, věř mi!“ zní mi v uších Kylův hlas. Cela se za mnou uzavře.

Špatně se mi dýchá. Pod levým ramenem si nahmatám místo, kam si pravidelně vpíchám sérum.

Ten rebel se mnou určitě pokouší manipulovat, napadne mě vysvětlení. Odmitám vzít na vědomí možnost, že Stráž a Reyesová lidem celou tu dobu lžou. Vždyť je to absurdní – proč by vláda táhla tichou válku proti svým bližním, když naší populaci hrozí vyhynutí? Kyle musí trpět nějakou psychickou nemocí nebo musí být paranoidní!

„Slečno Nee'lová?“ osloví mě dozorce sekce B.

Trhnu sebou, když si uvědomím, že nejsem sama.